

VARNAS MEDŽIO VIRŠŪNĖJ

Literatūrologo Rimanto SKEIVIO straipsnyje pristatoma filosofo Česlovo KALENDOS (g. 1938) poezija. Remdamasis autentiškais vaikystės prisiminimais, poetas apmąsto nelaimes, kurias suteikė Antrasis pasaulinis karas Lietuvos žmonėms. Įspūdžiai ir realijos, tapę Česlovo Kalendos eilėraščių motyvais, yra skaudžios karo metų tikrovės paliudijimas, o kartu pastanga rasti visuotinesnius prievartos, smurto, žiaurumo pasmerkimo kriterijus. Išryškinti negatyvūs sovietinės rusų ir nacistinės vokiečių okupacijos padariniai, holokausto siaubas, aršus ginkluotas pasipriešinimas užgrobiamam šalį priešui, okupantų represijos. Česlovas Kalenda žavisi paprastų kaimo žmonių ištverme ir gyvybingumu, iškelia moralines vertybes, padėjusias Lietuvai atgauti laisvę, tiesiančias kelią į visavertį gyvenimą.

THE RAVEN ATOP A TREE

The article by the literary scholar Rimantas SKEIVYS delves into the poetry of the philosopher Česlovas KALENDA (b. 1938). The poet reflects on the tragedies inflicted on the Lithuanian people by the Second World War, based on his own childhood memories.

The impressions and realities which were the inspiration for Kalenda's poems serve as a testament to the cruel reality of the war, as well as being an attempt to find criteria for the condemnation of coercion, violence and cruelty by society.

All the negative consequences of the occupations by Soviet Russia and Nazi Germany, the horrors of the Holocaust, the fierce armed resistance against the enemy occupiers, and the oppression carried out by them, come to the surface in Kalenda's poetry. He admires the tenacity and the vitality of ordinary people, and emphasises the moral virtues that helped Lithuania regain her freedom, and which pave the way towards a fulfilling life.

*Vidurvasario karštą dieną,
kai saulė, perkopus zenitą,
dangaus pakalne ritosi žemyn,
iš kapinių – lyg paukštė iš kitų kraštų –
atskrido nelaukta giesmė,
kuri sutrikdė tingią kaimo tylą.*

Tai kažkada Česlovui Kalendai įsiminęs neįprastų laidotuvių vaizdas, aptinkamas eilėraštyje „Amžina nakvynė“. Sumišęs su meditacija. Iš nebūties, kurią simbolizuoja kapinės, aidai nerimą skleidžianti giesmė. Lyrinis pasakotojas nežino, ką ji reiškia. Jis jaučiasi bejėgis akistatoje su Amžinybe...

Česlovas Kalenda labiau žinomas kaip filosofas, Vilniaus aukštųjų mokyklų profesorius, žurnalo „Problemos“ vyriausiasis redaktorius, etikos straipsnių ir monografių autorius, nors pirmuosius eilėraščius paskelbė dar prieš stodamas į Vilniaus universitetą studijuoti liuanistikos. Neabejotina, jog tokį sprendimą lėmė poetinio žodžio trauka. Tai suintensyvėjanti, tai tyliai snaudžianti sąmonės gelmėje, ji iki šiol tebėra Česlovo Kalendos sielos palydovė. 2014 metais sulaukė savo valandos. Tais metais Česlovas Kalenda išleido eilėraščių rinkinį „Arimuos švytėjo delčia“ (K.: Naujasis lankas, 151 p.). Paastraštėje apibūdino jį kaip „Gyvenimo poeziją“. 2016-aisiais išleido antrą rinkinį – „Puota pelkėje“ (K.: Naujasis lankas, 50 p.). Šį kartą paastraštė skelbė: „Eilėraščiai mokyklinio amžiaus vaikams. Ir ne tik jiems“. Abu leidiniai patvirtino seną tiesą – kas gimė poetu, to niekas, nei filosofija, nei etika, nesugadins. Tenka tik džiaugtis ir sveikinti, kad prie žinyuose randamų Česlovo Kalendos veiklos įvardijimų galima jungti dar vieną, mano nuomone, svarbiausią: poetas. Česlovo Kalendos grožinė kūryba yra tas retas atvejis, kai poetinis jausmas švelnina filosofijos abstraktumą, ir atvirkščiai – polinkis į apibendrinimą grynina poeziją, daro ją tikslesnę.

Nelengva užčiuopti, kuo Česlovo Kalendos poezija ypatinga. Nėra ji nei romantiška, nei estetiškai avangardinė, nei socialiai kryptinga. Akademei veiklai tapus svarbiausia poeto intelektualinių galių iškrova, poezija pristigo dėmesio, kad taptų ištobulinta ir visavertė. Tai apunkina įsigilinimą, tuo labiau, kad tarp Česlovo Kalendos eilėraščių galima rasti nepriekaištingos formos grynuolių, kurie verčia pamiršti pasitaikančią retoriką, prie publicistikos priartėjančius apibendrinimus ar pernelyg tiesmuką gamtos, kaip vienatinės žmogaus būties buveinės, apologiją. Autoriaus poezija patraukia paprastumu. Ja persmelkti ne kokie nors sudėtingi išgyvenimai, bet autentiška tiesa, atsiverianti iš patirties, pirmiausia

iš skaudžių karo ir pokario metų prisiminimų. Ji teigia lietuviško kaimo ištvermę ir gyvybingumą, liudija dvasines vertybes, padėjusias atlaikyti Antrojo pasaulinio karo nelaimes, tiesusias kelią į Lietuvos atgimimą ir išsilaisvinimą.

Iš dabartinės modernios poezijos Česlovo Kalendos eilėraščiai išsiskiria epinio prado vyravimu. Daugelis sukomponuoti kaip pasakojimai apie įsiminičius įvykius, atsitikimus, reiškinius. Papildydami vienas kitą, jie išskleidžia prieš akis gerai pažįstamos, artimos, bet kartu ir žeidžiančios tikrovės panoramą. Jos temos apima didesniąją eilėraščių poetinės semantikos dalį. Poetui svarbiau ne individualus matytos ir išgyventos tikrovės interpretavimas, bet jos parodymas, objektyvus to, kas vyko ar vyksta, apibūdinimas. Įstrigę į atmintį įvykiai suvokiami kaip neišvengiamybė, kaip negailestinga istorijos tėkmė, kurios nebuvo galima išvengti, prie kurios reikėjo prisitaikyti ir tuo prisitaikymu – kasdieniu darbu, mokymusi, besiplečiančios veiklos akiračiais – įaugti į ją, jaukinti, keisti, šalinti jos žiaurumą, humanizuoti darant primtiną, teikiančią žmoniškesnės ateities vilčių.

Mažiau išplėtotą lyrinę poetinės semantikos raišką. Užuoat pajungęs tikrovės refleksiją savo polėkiams ir troškimams modeliuoti, poetas susiaurina ją iki santūraus, vos pastebimo būties gražumo rezonavimo. Tai neliečia atvejų, kai dėmesys sutelktas į negatyvius dalykus. Taurinantis, dailinantis ar harmonizuojantis suvokimas iškart virsta atmetančia emocija. Ji reiškia pasmerkimą, bjaurėjimąsi, atsiribojimą. Retkarčiais tai pasakoma tiesiai – duodamas neigiamas reiškinio įvertinimas. Prilaikomas, negalintis laisvai išsiliesti lyrinis pradai labiau reikšmingas kitu atžvilgiu. Jis telkia Česlovo Kalendos išpažįstamas vertybes, išryškina idealines nuostatas. Poetizuojama žmonių santykių darna, gyvenimą puošiantis bendravimas, dora ir sąžiningumas. Tokią nuostatą suponuoja žemdirbiškas mentalitetas, aiški gėrio ir blogio takoskyra, nepajudinamas tikėjimas darbo, mokslo, žinių, pažangos galia ir kiek netikėtai – elegiška Amžinybės nuojauta.

Racionalumo poveikis, kuris juntamas Česlovo Kalendos poezijoje, bene akivaizdžiausias tematikos ir motyvų sklaidoje. Poetinės semantikos konstrukcijos yra aiškiai apibrėžtos ir sutelktos, vyrauja loginė raiškos plėtotė.

Giliai įaugęs į poeto pasaulėjautą yra ryšys su tėviške, su jėgų ir ištvermės teikiančia gimtojo krašto gamta. *Užaugau aš krašte, kur krantas regi krantą upės, o žemės rankos dosnios, veidas jos ramus.* Gimtinė – tai laukų, arimų, pievų erdvės, lietaus šnarėjimas, miško kalba, ažuolo, prie kurio glaudžiamasi, ramybė, šemasermėgis rūkas, gaivinančios šaltinių versmės. Poetas prisimena žvaigždėtas naktis, kai ganė arklius pievose palei Žemaičių plentą, paplentės giraites, kupinas uogų, grybų, riešutų. Į tą nutolusį metą nukelia veržlumo jojant žirgais pojūtis. Jis verčia pamiršti kasdienybę, budina užmojus ir siekius (eil. „Pradžių pradžia“, „Žemaičių plentas“, „Mano skraidymai“).

1975-aisiais parašytame eilėraštyje „Sugrįžimas“, prabėgus vienuolikai metų po studijų universitete, gyvenimo veržlumo jausmą pakeičia laikinumo įsisąmoninimas. Duobėtas senas kelias, kur glaudžiasi prie žemės lusto pajutęs vėsa paukštis, lyg motina mena išėjusius vaikus. Jie grįžta

į tėviškę uždegt žvakelės, kad jos rami šviesa saugotų artimųjų kapus. Taip netikėtai į elegiją pakrypęs ryšio su gimtuoju kraštu motyvas nesulaukė vėlesnės tąsos, liko labiau atsiktinis negu būtinas, bet vis dėlto yra iškalingas: liudija nepakankamai poeto išnaudotą stiprią lyrinės kūrybos galią.

Tėviškės tema artimai susijusi su savo kilties ir ištakų apmąstymu. Poeto protėviai buvo paprasti ir darbštūs žemdirbiai, tačiau dirbo ne savo žemes. Visa, ką paliko gyvenime – vaikai. Senelio Jokūbo šeimoje užaugo septyni sūnūs ir keturios dukros. Nuolat grūmėsi su vargu, bet nei šlovės, nei turtų netroško. Savas buvo kiekvienas sutiktas žmogus (eil. „Palikimas“, „Senelis Jokūbas“).

Tėvui skirtas eilėrašties „Žemės dievas“ priklauso prie jautriausių Česlovo Kalendos atsivėrimų. Poetizuojamas natūralaus, prie būtinybės prisitaikiusio žmogaus gyvenimo tikrumas. Tai vidinės ramybės, gebėjimo nepasiduoti modernių laikų sumaiščiui ir pagundoms pagerbimas. *Rūkyt ir gert // nebuvo linkęs. // Mylėjo šeimą // ir namus. // Brikelin arklį // pasikinkęs // į atlaidus vežiojo // mus.* Iš neesminių smulkmenų, o ne iš beribės laisvės manifestacijų susiklosto vaikystės vaizdinys, visam gyvenimui tampantis laimės ir jaukumo matu. *Ant kapo jo // kris ramos tyros, // lies švelnią šviesą // pilnatis, – užbaigia eilėraštyje apie tėvą poetas.*

Panašiai paveikus yra eilėrašties „Juzefa“, tik čia dėmesys sutelktas ne į valstietiško mentaliteto ištvermę, bet į senatvės dalią. Nesudėtingu verlibru parašytame tekste poetas pasakoja, kaip vaikystėje prieš pamokas skubėdavo sniego užverstu taku pas senutę kaimynę, buvusią dvarininkę, pakurti krosnelės, kad ji galėtų, kai kambarys įšils, atsikelti iš lovos. Gyveno jai nebeprisitaikanti dvarvietėje, kurią supo apleistas sodas. Kalbėjo lietuviškai, lenkiškai, rusiškai, knygas skaitė prancūziškai, tačiau buities darbų nemėgo, gyveno iš to, ką atnešdavo kaimo žmonės. Eilėrašties paperka pasakojimo šiluma ir autentiškumu.

Ryškiausia, labiausiai išplėtotą Česlovo Kalendos poezijos tema yra karas, su juo susiję pokario įvykiai. Tai ne poetinės išmonės ar individualaus susidomėjimo nulemta linkmė. Poetas priklauso kartai, kurios jaunystė sutapo su radikaliomis Lietuvos politinio ir socialinio gyvenimo permainomis, su nepriklausomybės netektimi, tačiau toji karta buvo per jauna, kad galėtų aktyviai dalyvauti to meto įvykiuose. Istorija šiai kartai skyrė kitą užduotį – ieškoti naujų Lietuvos išsivadavimo iš komunistinės prievartos būdų. Ši intencija neturėjo aiškiai apibrėžtos programos ženklų, veikiau buvo prisitaikymas prie realybės iššūkių negu sąmoningas veikimas, bet kad ji, kaip nuostata, egzistavo, kad nerimo, telkėsi, ieškojo aktualios raiškos, liudija nuolatinė lietuviškos savimonės veika, kuri įvairiais pavidalais veržėsi į viešumą, bylojo apie save nelaisvės metais. Įspūdžiai ir realijos, tapę Česlovo Kalendos poetinių apmąstymų motyvais, yra ne tik skaudžios patirties paliudijimas, bet ir pastanga praplėsti nusistovėjusias lietuviško sąmoningumo ribas, rasti pilnesnius ir visuotinesnius prievartos, smurto, žiaurumo pasmerkimo kriterijus. Nesvarbu, kad daugelis šios temos eilėraščių parašyti 2010–2012 metais, t. y. po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo. Konkretumas, įtaiga, aiški epinė struktūra neleidžia jų laikyti spontanišku poetinio jausmo atsivėrimu.

Dešimtmečius šie eilėraščiai gyveno poeto atmintyje. Teigia tiesą, nesuitakymą, atsirbojimą, sielvartą, žmogaus dalios gyvenime kančią.

Reikšmių laukas, leidžiantis suprasti, kas su kuo ir dėl ko kariauja, kas užpuolikai, o kas besiginantys, kokia kovos ir aukojimosi prasmė, Česlovo Kalendos eilėraščiuose yra pasitraukęs į antrą vietą. Dėmesys sutelktas į karo nežmoniškumą. Tai traktuojama kaip iracionalaus, nesustabdomo blogio siautėjimas. Neturi nieko pakilaus ir herojiško. Neša žmonėms mirtį, nelaimės, griaua likimus, suniokotą baime ir netikrumu virtusį gyvenimą. Karo žiaurumą poetas lygina su įniršusios dramblių kaimenės visa naikinančia jėga. Veržiasi, nieko nepaisydama, per kliūtis ir traiško viską, kas pasitaiko kelyje (eil. „Ekshumacija“).

Karui būdinga žmogaus gyvybės nuvertinimas. Tai legalizuotas žudymas. Jis naikina žmogaus būties sakralumą, atima valią priešintis, skleidžia susvetimėjimą, tikėjimo praradimą.

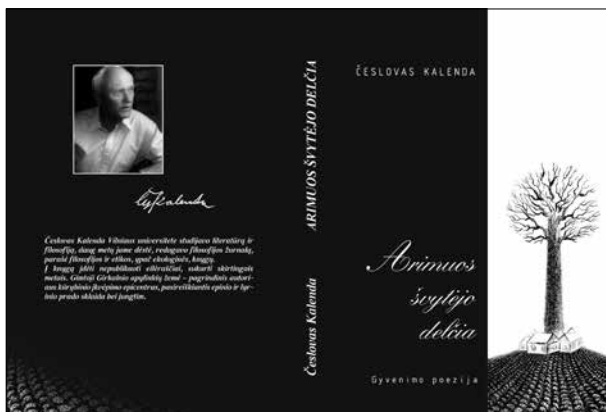
Plaplitus gandui, kad šaudomi žydai, kaimą apėmė siaubas, žmonės puolė slapstytis. *O tuo metu pro šalį slinko // sunkvežimis. // Lydėjo jį vyriškiai keturi // su šautuvais. // Jo kėbule sėdėjo susigūžę // vyrai, moterys, vaikai, // sutartinai murmėdami // sava kalba – // tikriausiai meldėsi* (eil. „Kas tie lietuviai?“; 1).

Užklupta fronto ugnies, besigelbstinčių šeima – tėvas, motina su vaikais – klupdama bėga per mūšio lauką pasislėpti miške. Aplinkui sproginėja sviediniai ir bombos. Keliu, pasibaigus mūšiui, eina kareivių gretos, važiuoja šakomis apkaišytos mašinos (eil. „Karo duona“).

Krauju taškosi kaimo veidas. Vieni vyrai išėjo į mišką, kiti tapo sribais. Mirtis nesigailėjo nieko. Nukauti miškiniai būdavo užkasami laukuose, kapinėse palaidotus sribus naktimis kažkas išmesdavo kartu su karštais iš kapų (eil. „Išmestieji“).

Du pusbroliai pasitraukė iš miško, nes *sąžinė neleido // likti būryje su tais, // kas žudė kažkieno įskūstus // menkai raštingus kaimo vargetas // kaip kolaborantus, // tarytum kaimas būtų kaltas, // kad kraštas okupuotas*. Poetas praranda epinę ramybę ir rėžia tiesiai: *koks čia didvyriškumas // žudyti beginklius, // lengvai pasiekiamus // ir parklupdytus?!* <...> *kova prieš okupantą kartais virsdavo // beprasmiška*

Česlovo Kalendos knygos „Arimuos švytėjo delčia“ viršelis.
Kaunas: Naujasis lankas, 2014

ir tragiška kova // prieš savo krašto brolius (eil. „Kas tie lietuviai?“; 1).

Į nedidelę šiuurpią novelę panašus eilėraštis „Sakmė apie medkurpę“. Grįžtančiam iš mokyklos berniukui šokant per apledėjusį upelį, nuslydo nuo kojos medkurpė, ją pagavo ir nusinešė srovė. Atsirado tik pavasarį. Vandens nuskalauta medkurpė buvo balta kaip tą žiemą nušauto trečioko Dobilo veidas, gulintis karste.

Siaubą, kurį kelia nekaltų žmonių žūtys, papildoma moraliinio nuopuolio vaizdai.

Iracionalių galių išsiveržimas, lydintis karą, apnuogina žmogaus prigimtį. Vieni išryški kaip didvyriai, kiti – kaip išgamos ir piktadariai. Su neslepama atjauta Česlovas Kalenda prisimena nepažįstamą jaunuolį, kurį ne kartą matė praeinančių keliu pro namus. Paskutinį sykį regėjo išvežamą į Sibirą. Tas vaizdas poetui tapo gyvuju tremties paminklu. Jaunuolis stovėjo sunkvežimyje tarp ryšulių *atsukęs veidą vėjui, // be jokių išgąščio ar nevilties žymių*. Kitoks negu aplink sėdėję susigūžę „sergėtojai“. Kitoks, nes *nelyginant aborigenas, // ateivių kolonistų išvartas iš gimtųjų žemių, // norėjo kuo plačiau žvilgsniu aprėpti // medžius, kalvas, laukus ir slėnius // ir atsisveikinti su jais?..* (eil. „Nežinomas tremtinys“).

Nepasiduodantis nevilčiai išvežamasis yra lietuviško orumo ir stiprybės simbolis. Tačiau tokių vaizdinių nedaug. Kur kas daugiau ir išraiškingesnių – atsipalaidavimo, žemų instinktų, nužmogėjimo atsiskleidimų.

Vyrai girtuokliauja sudegusios bažnyčios gaisravietėje prie buvusio altoriaus. Senoje sinagogoje – kinas ir šokiai (eil. „Miestelis po karo“).

Apkvaite nuo godumo vagys rausia sušaudytų žydų kapus, ieško kaukolėse aukso (eil. „Lietuviškasis Eldoradas“).

Girti sribai, grįžtantys su atimtais iš kaimo ūkininkų lašiniai, sušauda nišoje virš Girkalnio kapinių vartų rymantį Nukryžiuotąjį. Poetui sunku rasti žodžių padugnėms įvardyti. *Nepraustaburniai, // stuobriai netašyti, // savimylės ir savanaudžiai, // it Kaino palikuonys, // puikybės apimti, // (be abejonės, propagandos aukos), // žodžiu, kultūros užkampio // bukiausi egzemplioriai, // jie mėklino tik tiek, // kad savo mėgstamu ginklu // esą naikina prietarus // ir tiesia kelią „pažangai“... (eil. „Reidas“). Lietuvių literatūroje iki šiol nėra tikslesnio „liaudies gynėjų“ apibūdinimo. Gaila, kad portretas poetiniu atžvilgiu nepakankamai subalansuotas. Pasišlykštėjimas, apėmęs poetą, toks stiprus, jog tampa nebesuvaldomas, pratrūksta pykčiu.*

Karo prisiminimai verčia Česlovą Kalendą susimąstyti, kas yra lietuviai. Poetas kritiškai vertina vyraujančius ar siekiamus primesti požiūrius.

Romantiški praeities kovų su vokiečių ordiniais vaizdai apgaubė lietuvius didvyrių aureole, bet ji nublinksta, kai XX amžiaus kovose su okupantais iš Rytų išryški socialinės tautos vienybės, galinčios padėti rasti efektyvesnius pasipriešinimo užgrobusiam šalį priešui būdus, stoka (eil. „Kas tie lietuviai?; 1“, „Iššūkis terorui“).

Poetas atmeta nesantaiką kurstančių antisemitinių jėgų aiškinimus, neva lietuviai yra žydšaudžių tauta. Krašte, kuriame užaugo, draugiškai sugyveno įvairių tautų žmonės.

Karo metais atsirado tik vienas, tarnavęs naciams. *Jį žmonės pasmerkė kaip išgamą tautos, // vadindami judošium. // Ir tos kaltės jam neatleido.* Kur kas daugiau buvo tų, kurie gelbėjo žydus (eil. „Kas tie lietuviai?, 1“).

Neprasprūsta pro Česlovo Kalendos refleksiją moralinis tautos susidvejinimas permainų metais. *Vienui vieni? // Vėlių pilni!* – klausia ir atsako apie lietuvius 1991 metais parašytoje ir į skyrių „Šėtupio guotas“ įdėtoje pirmojoje eilėraščio „Kas tie lietuviai?, 2“ versijoje. *Popieriniai mūsų žingsniai. // Popieriniai ir darbai. // Popierinės mūsų mintys. // Popieriniai pinigai,* – bodimasi liberalizmo be krantų, suvešėjusio nepriklausomybę atkūrusioje Lietuvoje, abejingumu žmonių skurdui, vargui, emigracijai.

Poetas įveikė abejones. 2011 metais parašytoje pagrindinėje eilėraščio „Kas tie lietuviai?, 1“ versijoje didžiuojamasi lietuviais. *Tai žemdirbių tauta. – // Darbšti, kantri, garbinga ir taiki. Ji neįspėjamo likimo, // skausmingos patirties <...>, // tačiau didi kaip jos kalba.*

Abiejų Česlovo Kalendos poezijos rinkinių pabaigoje aptinkamas eilėraštis „Varnas medžio viršūnėj“. Tai vienas geriausių, jei ne pats geriausias, poeto kūrinių.

Kas poetinama?

Žvarbus gruodžio vėjas sūpuoja medį, kurio viršūnėje tupi varnas. Ar lyja, ar šąla, ar saulė šviečia – varnas išveria bet kokį orą. Medis yra jo gimtieji namai. Paukščio gyvybingumas teigia viltį, išmintį ir ramybę.

Vaidzas paprastas, tarsi nieko ypatingo, tačiau įtaiga įsismelkia į sąmonę, žadina mintis. Primena lietuvių tautą, atlaikančią visas negandas. Tik štai kas. Eilėraštyje varnas susitelkęs į save, nejudrus, patenkintas medžio viršūne. Kyla klausimas, ar Lietuva, kuri atgavo laisvę, rymos kaip besišildantis saulėje paukštis, ar išskleis sparnus, kad būtų tap-tų gražesnė ir prasmingesnė už esamąją. Česlovo Kalendos poezija patvirtina nuojautą, kad komunizmas, liberalizmas, nacionalizmas, kaip ir visi kiti žmonijos tobulinimo mirażai, vargu ar gali būti laikomi gyvenimą kuriančia ir nešančia pirmyn jėga. Tikroji jėga yra sąžinė, teisingumas, moralinė nuostatos, slypinčios žmogaus prigimtyje. Ideologijos subyra į šipulius, susidūrusios su dvasine būties tiesa. Jokia prievarta, net subtiliausia, neišmokys ir neprivers skraidyti. Žmogus laisvas tada, kai tapatus sau. Būtina žinoti savo praeitį, savo kiltį, jausti ryšį su tėvynės vertybėmis ir gamta. Česlovui Kalendai tai savaime suprantama tiesa. *Srovena Šėtupis // per pievas. // Padangėj ir laukuos // ramu. // Veš-liuos šlaituos // pražydę ievos // puikuoja savo // baltumu* (eil. „Odė grumstui“).

Rimantas SKEIVYS

P. S. 1918 metų lapkričio 10 dieną poetui, filosofui, profesoriui Česlovui Kalendai sukako 80 metų. Vilniaus universiteto 1964 metų lituanistų laidos bendražygiai sveikina Jubiliatą garbingos sukakties proga. Lyg karys iš senovės Spartos falangos, mielas Česlovai, esi mums valios ir paklusiosios Tau būtinybės pavyzdys!

Česlovas Kalenda

UNIVERSITETO MEDŽIAI

*Tada nebuvo Bursų kiemo
Ir bukmedžio jame.
Bažnyčios bokštai dangų rėmė,
Varpus jų gaubė gūduma.*

*O mes, žinių ištroškę, degėm
Smalsios jaunystės ugnimi.
Į mokslą puolėm lyg neregiai,
Tikėdami ir juo, ir savimi.*

*Negreit išmokome atskirti,
Kur tuščias žodis, kur tiesa,
Ką verta įsidėti į širdį,
Ką reflektuoti mintyse.*

*Sarbievijaus kieme berželis
Palūžo plakamas audrų.
Bet ošė qžuoliukas žalias
Kiemely Daukanto vardu.*

*Mickevičiaus Adomo kiemas
Puikavos uosiu nuostabiu.
Į jo kamieną atsirėmę,
Įgaudavom naujų jėgų.*

*Kiemely Mikalojaus Dūkšos
Išstypus liepa dairės po erdves.
Istorija ir gyvas medžių aukštis
Brandino dvasią, žadino svajas.*

Iš naujų, neskelbtų eilėraščių

2019